

Zang I

Hogevalk, waarom verloor jij je oorspronkelijke onbewogenheid?
Welke kwade engel met het zwaard in de hand
Hield stil bij de deur van je glimlach?

Wie zaaide die angst in de vlaktes van jouw ogen als de tooi voor een god?

Waarom voelde je op een dag plots de angst voor het zijn?
En die stem die je toeschreeuwde je leeft en je ziet je niet leven
Wie riep jouw gedachten bijeen op het kruispunt van alle winden van de pijn?

De diamant van je dromen brak in een zee van verbijstering
Je bent verloren Hogevalk
10 Alleen in het midden van het universum
Alleen als een muzieknoot die opbloeit in de hoogtes van de leegte
Er is geen goed er is geen kwaad noch waarheid noch orde noch schoonheid
Waar ben je Hogevalk?

De nevel van de angst stroomt voorbij als een rivier
En sleurt mij mee volgens de wet van de aantrekkingskracht
De in geuren gestolde nevel ontvlucht zijn eigen eenzaamheid
Ik voel een telescoop die als een revolver op mij wordt gericht
De staart van een komeet geselt mijn gelaat en vliegt vervuld van eeuwigheid voorbij
Onvermoeibaar op zoek naar een rustig meer om zijn onafwendbare taak te verfrissen

20 Je zult sterven Hogevalk Je stem zal opdrogen en je zult onzichtbaar worden
De aarde zal nauwgezet in haar omloop blijven draaien
Bevreesd voor de misstap zoals de danser op het koord dat de blikken bindt
van grote schrik
Tevergeefs zoek jij dolgedraaid oog
Er is geen uitweg en de wind verplaatst de planeten
Je denkt dat eeuwig vallen niet hoeft als je er maar in slaagt te ontsnappen

Zie je dan niet dat je al aan het vallen bent?
Reinig je hoofd van vooroordeel en moraal
En als je je wilde verzetten heb je niets bereikt
30 Laat je vallen zonder je val te stuiten zonder angst voor de diepte van de schaduw
Zonder angst voor je eigen raadsel
Misschien vind je wel een licht zonder nacht
Verloren in de spleten van de afgrond

Val

Val eeuwig

Val naar de bodem van het oneindige

Val naar de bodem van de tijd

Val naar de bodem van jezelf

Val zo diep je kunt vallen

40 Val zonder hoogtevrees

Door alle ruimtes en alle tijdperken heen

Door alle zielen van alle verlangens en alle schipbreuken heen
Val en verbrand onderweg sterren en zeeën
Verbrand de ogen die naar je kijken en de harten die jou verwachten
Verbrand de wind met je stem
De wind die verstrikt raakt in jouw stem
En de nacht die het koud heeft in zijn spelonk van botten

Val in kindertijd
Val in ouderdom
50 Val in tranen
Val in lachen
Val in muziek over het universum
Val van je hoofd naar je voeten
Val van je voeten naar je hoofd
Val van de zee naar de bron
Val naar de laatste afgrond van stilte
Als een schip dat zinkt en zijn lichten dooft

Het is allemaal afgelopen
De mensenetende zee beukt op de deur van de genadeloze rotsen
60 Honden blaffen naar de stervende uren
En de hemel luistert naar de zich verwijderende tred van sterren
Je bent alleen
En je gaat lijnrecht naar de dood als de ijsschots die losraakt van de pool
De nacht valt op zoek naar zijn hart in de oceaan
De blik verbreedt zich als een stroom
En terwijl de golven zich omrollen
Ontsnapt het maankind van licht uit volle zee
Kijk die volle hemel
Rijker dan mijnaders
70 Een hemel vol sterren die wachten om gedoopt te worden
Al die sterren spetters van een stenen ster geworpen in de eeuwige wateren
Ze weten niet wat ze willen noch of daarginds verborgen netten hangen
Noch welke handen de teugel voeren
Noch welke borst over hen de wind opsteekt
Evenmin weten ze of die handen en borst wel bestaan
De bergen vis
Zijn even hoog als mijn verlangens
En ik gooi mijn laatste angsten de nacht uit
Die de vogels over de wereld verspreiden met hun gezangen

80 Herstel de motor van de dageraad
Intussen zit ik op de rand van mijn ogen
Om de binnenkomst van de beelden bij te wonen

Ik ben het Hogevalk
Hogevalk
Gevangen in de kooi van zijn lot
Vergeefs klamp ik mij vast aan de tralies van de mogelijke vlucht
Een bloem verspert het pad

En als het standbeeld van vlammen richt zij zich op
De onmogelijke vlucht
90 Beklemd marcheer ik nog meer verzwakt
Dan een leger zonder licht te midden van een hinderlaag

Ik opende de ogen in de eeuw
Dat het christendom stervende was
Achterbaks aan zijn zieltogende kruis
Slaakt het reeds zijn laatste zucht
En wat hangen we morgen op de lege plek?
We hangen er een dageraad of een schemering
En moeten we er wel iets hangen?
De doornenkroon
100 Verdort nadruipend van de laatste sterren
Stervende is het christendom dat de problemen alleen heeft opgeschort
Dat slechts in doods gebed leerde knielen
Na tweeduizend jaar eerder te zijn begonnen
Sterft de christentijd onder hels vuur van kanonnen
Christus wil sterven vergezeld van miljoenen zielen
Ondergaan met zijn tempels
En de dood doorkruisen met een immense stoet
Duizend vliegtuigen hebben de nieuwe tijd begroet
Zij zijn de banieren en de orakels

110 Amper zes maanden geleden
Liet ik *Ecuatorial* pas geschreven achter
In de oorlogsgraven van de geduldige slaven
De kroon van mededogen op het menselijke ploertendom
Ik ben het die aan het woord is in het jaar 1919
Het is winter
Reeds heeft Europa al zijn doden begraven
Duizenden tranen hebben één enkel kruis van sneeuw gevormd
Moet je die steppen handen zien schudden
Miljoenen arbeiders hebben het eindelijk ingezien
120 En hijsen hun vlaggen omhoog van ochtendrood
Kom kom wij wachten op jullie want jullie zijn de hoop
De enige hoop
De laatste hoop

Ik ben het Hogevalk dubbelganger van mezelf
Hij die zichzelf ziet zwoegen en die ander openlijk bespot
Hij die uit de hoogte van zijn ster afviel
En vijftig jaar reisde
Hangend aan de parachute van zijn eigen vooroordelen
Ik ben het Hogevalk die van de oneindige hunker
130 Van de eeuwige en moedeloze honger
Vlees door angstploegen omgewoeld
Hoe zou ik kunnen slapen zolang er binnenin bodem onbetreden blijft?
Problemen
Raadsels beklijven in m'n borst

Ik ben alleen
De afstand die lichaam van lichaam scheidt
Is net zo groot als die van ziel tot ziel
Alleen

Alleen

140 Alleen

Ik sta alleen op de punt van het zieltogende jaar
De branding van het universum slaat op mijn voeten
De planeten cirkelen rond mijn hoofd
En brengen met de wind van hun voorbysuizen mijn haren in de war
Zonder een antwoord te geven dat de kloven dicht
Zonder dat fabelachtige verlangen te voelen dat in de hemelse fauna speurt
Naar een moederlijk wezen dat het hart in slaap wiegen zal
Een ledikant in de luwte van de raadselwerveling
Een hand die het koortsige bonzen sust
150 God verdund in het niets en het al
God alles en niets
God in woorden en gebaren
Geestelijke God
Adem God
Jonge God oude God
Rotte God
ver en dichtbij
God deeg voor mijn beklemming

Laten we vooral doorgaan met het bewerken van de akkers der vergissing in ons brein
160 Laten we vooral doorgaan met het bewerken van de waarachtige akkers in onze borst
Laten we vooral doorgaan
Altijd hetzelfde als gisteren morgen en later en daarna
Nee
Dat kan niet Laten we onze bestemming wijzigen
Laten we ons vlees verschroeien in de ogen van de dageraad
Laten we de ingetogen helderheid van de dood indrinken
De polaire helderheid van de dood
De chaos bezingt de chaos met de mensenborst
Huult van echo naar echo door heel het heelal
170 Wervelend met zijn mythen tussen zinsbegoochelingen
Angst voor de leegte die gloeit van de koorts
Bitter geweten van het vergeefse offer
Van de nutteloze ervaring van de hemelse mislukking
Van de verloren poging
En nog nadat de mens is verdwenen
En zelfs de herinnering aan hem brandt in het vuur van de tijd
Zal de smaak van pijn blijven hangen in de aardse atmosfeer
Zoveel eeuwen ingeademd door ellendig klagende borsten
Zal in de ruimte de onheilspellende schaduw hangen
180 Van een immense traan
En een verloren stem die verlaten huult
Niets niets niets
Nee

Dat kan niet
 Laten we ons onderdompelen in genot
 Laten we het leven in het leven opgebruiken
 Moge de dood sterven aangetast door smachtende rapsodieën
 Aangetast door tere piano's en vlaggen veranderlijk als rupsen in een pop
 De rotsen van de dood jammeren aan de rand van de wereld
 190 De wind draagt hun bittere knoppen
 En het verdriet van lentes die niet uitbotten
 Allemaal valkuilen
 valkuilen van de geest
 Elektrische transfusies van droom en werkelijkheid
 Donkere helderheden van die lange vertwijfeling versteend in eenzaamheid
 Leven leven in duisternis
 Tussen ketenen van despotische verlangens halssnoeren van gekerm
 En een eeuwig reizen in het binnenste van zichzelf
 Met de pijn van constante grenzen en de schaamte van een beschadigde engel
 200 Hoon van een nachtelijke god
 Roteren roteren rotte antennes midden in de ruimte
 Tussen gevleugelde zeeën en stilstaande dageraden

Ik sta hier voor jullie
 In naam van een idiote wet
 Die het behoud van de soort verkondigt
 Walgelijke wet
 Vuige wet die wortelt in de argeloze geslachtsorganen
 Door deze wet het eerste complot van het onbewuste
 Gaat de mens ten gronde
 210 En barst het dodelijk gehuil los uit alle poriën van zijn aarde
 Ik sta hier voor jullie
 Mijn angsten vallen in de leegte
 Mijn kreten vallen in het niets
 Mijn blasfemieën vallen in de chaos
 Hond van het oneindige die tussen dode sterren draaft
 Hond die sterren likt en herinneringen daaraan
 Hond die graven likt
 Ik wil de eeuwigheid als een duif in mijn handen

Alles moet verzinken in de dood zich verbergen in de dood
 220 Ik jij hij wij jullie zij
 Gisteren vandaag morgen
 Gras in de muil van het onstilbare vergeten
 Gras voor de eeuwige herkauwer van de onvermoeibare chaos
 Rechtvaardigheid, wat heb jij met mij Vicente Huidobro uitgevreten?
 De pijn valt van mijn tong en verlepte vleugels
 Een voor een vallen mijn afgestorven vingers af
 Wat heb je met mijn stem gedaan die in de schemering vol vogels zat
 De stem die mij pijn deed als bloed?
 Geef mij toch het oneindige als een bloem voor mijn handen

230 Doorgaan

Nee Het is genoeg geweest
Doorgaan beladen met werelden met landen met steden
Mensenmassa's geschreeuw
Bedekt met klimaten halfzonden gedachten herinneringen
In het spinnenweb van graven en bewuste planeten
Doorgaan van de pijn van de steen naar de pijn van de plant
Want alles is pijn
Pijn van het gevecht en angst voor het niet-zijn
Knopen van pijn binden de aarde aan de hemel het water aan de aarde
240 En de werelden galopperen in omlopen van vrees
Bedacht op de verrassing
De onverhoedse hinderlaag in alle hoeken van de ruimte
Mijn voeten doen pijn als rivieren van steen
Wat heb je met mijn voeten gedaan?
Wat heb je met dit universele beest gedaan?
Met dit zwervende dier?
Deze raaskallende rat die bergen beklimt
Bij een noordelijk volkslied of krijgsgeschreeuw uit de bodem
Besmeurd met aarde en geweent
250 met aarde en bloed
Door doornen geteisterd en zijn ogen gekruisigd
Bewustzijn is bitterheid
Intelligentie is teleurstelling
Slechts in de voorsteden van het leven
Plant je nog een kleine zinsbegoocheling

Ogen begerig naar kokende tranen
Lippen begerig naar groter weeklagen
Handen gek geworden door het bevoelen van het duister
Op zoek naar nog meer duister
260 En de bitterheid die door mijn botten schuifelt
En die begrafenis in mijn geheugen
Die begrafenis die maar aansleept in mijn geheugen
Die lange begrafenis die elke dag door mijn geheugen trekt
Doorgaan
Nee
Dat het toneel van de botten mag instorten
Dat de balken van de rede mogen verrotten
En de orkaan de resten meesleurt naar het niets de overkant
Daar waar de wind God geselt
270 Daar waar de viool uit mijn keel nog weerklinkt
Accompagnement van de postume piano bij het Laatste Oordeel

Jij bent het jij gevallen engel
De eeuwige val op de dood
De eindeloze val van dood in dood
Betover het heelal met je stem
Klamp je vast aan je stem behekser der wereld
Zingend als een blinde verdoold in de eeuwigheid
In mijn hersenen huist een pijnlijk brute spraakkunst

De voortdurende afslachting van innerlijke denkbeelden'
280 En een ultiem avontuur van hemels vooruitzicht
Wanorde van roekeloze sterren
Tuimelende toverkunstjes zonder onderdak
Al het verborgene dat ons aantrekt met fatale magneten
Wat zich schuilhoudt in de kille regionen van het onzichtbare
Of in de gloeiende storm in onze schedel

De eeuwigheid wordt een bloemenpad
Voor de terugkeer van spookbeelden en problemen
Voor de dorstige mirage van nieuwe hypothesen
Die de spiegel stukslaan van mogelijke magie

290 Bevrijding Oh! Bevrijd te worden van dat alles
Van het eigen geheugen dat ons bezit
Van de diepe ingewanden die weten wat ze weten
Door de verwondingen die ons aan de grond kluisteren
En de lokroep van onze vleugels smoren

De magie en het droombeeld vijlen de tralies door
De poëzie weent op het puntje van de ziel
En doet de onrust toenemen bij het zien
Van nieuwe uit raadsels opgetrokken muren
Tussen mijnen van mystificatie die hun wonden openen
300 Met het onuitputtelijke ceremonieel van het bekende ochtendglorien
Alles tevergeefs
Geef mij de sleutel van de gesloten dromen
Geef mij de sleutel van de schipbreuk
Geef mij een zekerheid geworteld in een rustige horizon
Een ontdekking die niet bij iedere stap verzwindt
Of geef mij een schone nog groene schipbreuk
Een wonder dat de bodem van onze intieme zeeën verlicht
Als een schip dat zinkt zonder zijn lichten te doven
Aldus bevrijd van die tragische stilte
310 In mijn eigen storm
Zal ik de leegte uitdagen
Zal ik met blasfemieën en gegil het niets dooreenschudden
Totdat de verhoopte bliksemschicht van de vergelding
Het paradijselijk klimaat brengt in mijn duisternis

Waarom ben ik de gevangene van die tragische zoektocht?
Wat is het dat me roept en zich verbergt
Me achternazit me bij mijn naam roept
En zodra ik het mijn gezicht toekeer en de handen van mijn blik uitsteek
Mij met een hardnekkige mist omgeeft als een nacht met reeds dode sterren?

320 Ik lijd ik wentel me in angst
Ik lijd sedert ik een nevel werd
En sindsdien torsen mijn cellen die voorwereldlijke pijn
Mijn vleugels ermee verzwaard

De steen in mijn zang
De pijn eiland te zijn
Onderaardse angst
Kosmische angst
Veelvormige angst voorafgaand aan mijn leven
Die erbij aansluit als een militaire mars
330 En die zal doorgaan
Tot voorbij de buitenste sferen

Bewust
Onbewust
Vervormd
Knetterend
Knetterend als vuur
Het vuur dat mijn innerlijke kolen opstookt en de alcohol uit mijn ogen

Ik ben een tragisch orkest
Een tragisch concept
340 Ik ben tragisch als de verzen die mijn slapen prikkelen en geen uitweg vinden
Grafarchitectuur
Fatale wiskunde en zonder enige hoop
Opeenstapeling van raadselachtige pijn
Opeenstapeling van doodsverlangens
Ondergrond van fabelachtige intuïties

Eeuwen eeuwen die kreunen in mijn aders
Eeuwen die balanceren op mijn lied
Die zieltogen in mijn stem
Daar mijn stem slechts zang is en slechts als zang uitbreken kan
350 De wieg van mijn taal hing in de leegte
Voorafgaand aan de tijd
En zal eeuwig het primaire ritme dienen
Het ritme dat de werelden verbreidt
Ik ben de menselijke stem die de hemel openrijt
Die afzweert en vervloekt
Die rekenschap eist van het waarom en waartoe

Ik ben de hele mens
De mens verwond door wie weet wie
Door een verdwaalde pijl van de chaos
360 Een menselijk gebied zo grenzeloos
Ja grenzeloos en ik verkondig het onbeschroomd
Grenzeloos omdat ik geen bourgeois ben noch een afgematte soort
Misschien ben ik wel een barbaar
Grenzeloos verziekt
Barbaar van routine en gebaande paden verschoond
Ik weiger jullie luie stoelen der zekerheid
Ik ben de woeste engel die op een ochtend
In de aanplant van jullie geboden viel
Dichter

370 Anti-dichter

Beschaafd

Onbeschaafd

Metafysisch dier in ademnood

Spontaan dier dat zijn problemen bloedt

Eenzaam als een paradox

Fatale paradox

Vrucht van tegenspraak die een foxtrot danst

Op het graf Gods

Op goed en kwaad

380 Ik ben een borst die schreeuwt een bloedend brein

Ik ben een aardschok

Mijn tred over de wereld wordt door seismografen gestaafd

De wielen van de aarde knarsen

En ik berijd mijn dood

Ik kleef aan mijn dood als een vogel aan de lucht

Als een datum in een groeiende boom

Als mijn naam op de brief die ik verzond

Kleef ik aan mijn dood

Leef ik gekleefd aan mijn dood

390 Door de stok van mijn skelet geschraagd

De zon komt op in mijn rechter- en gaat onder in mijn linkeroog

In mijn kindertijd een kindertijd die als alcohol zo brandde

Zat ik langs nachtelijke wegen

Te luisteren naar de welsprekendheid van het gesternte

Naar de redenaarskunst van de boom

Nu in de middag van mijn ziel sneeuwt het onverschilligheid

Dat de sterren in gruzelementen breken

Dat de maan in duizend spiegels spat

Dat de boom terugkruipt in zijn pit

400 Ik wil slechts weten waarom

Waarom

Waarom

Ik ben protest en krab met mijn klauwen aan het oneindige

En ik schreeuw en ellendig is mijn oceanische gekreun

Door de echo van mijn stem laat ik de chaos kraken

Ik ben grenzeloos kosmisch

De stenen de planten de bergen

Groeten mij de bijen de ratten

De arenden en de leeuwen

410 De sterren de schemering de ochtenden

De bossen en de rivieren vragen

Hoe het met mij gaat

En zolang de sterren en de golven iets te zeggen hebben

Zullen zij zich door mijn mond tot de mensen richten

Of God nu God is

Of Satan God is
Of beiden angst duistere onwetendheid zijn
Het maakt niet uit
Of het nu de Melkweg is
420 Of een stoet die opstijgt de waarheid achterna
Vandaag is het me om het even
Breng mij een uur te leven
Breng mij een liefde aan het oor opgevist
En laat haar hier voor mijn ogen te pletter slaan
Of ik nu met volle kracht door de wereld val
Of op volle ster door het universum snel
Of ik nu wegzink of mij verhef
Zonder mededogen tussen planeten en rampen gelanceerd
Here God indien Gij bestaat hebt Gij het aan mij te danken

430 Vermoord die gruwelijke twijfel
En die schrikwekkende luciditeit
Mens met opengesperde ogen in de nacht
Tot het einde der tijden
Raadsel walgelijk ding van instincten besmettelijk
Als de klokken van de opwinding
Vogelverschrikker van doods licht dat op schimmige voeten loopt
Op de weke voeten van de stroom
Die meegevoerd door de wolken een ander land opzoekt

Op het hemeltapijt wordt om ons lot gespeeld
440 Daar waar de uren sterven
De zware stoet van uren die op de wereld bonzen
Wordt om onze ziel gespeeld
En van het lot dat elke morgen uitvliegt
Boven de wolken staan de ogen vol tranen
De wonde van de laatste belijdenissen bloedt
Wanneer het ontroostbare geweer vanuit de wijkplaats der mensen
De vogels uit de lucht schiet
Kijk daar van naam ontkleed broederdier
Vlak bij de drenktrog van je eigen grenzen
450 Onder de onschuldige dageraad
Die de gaten in de getijdenstof stopt
Kijk ginds komt de mensenketen
Uit de fabriek waar ze eendere angsten smeden
Door dezelfde eeuwigheid aangevreten
Door dezelfde orkaan van dolende fascinaties
Ieder van hen draagt zijn ongevormde woord
En is met zijn voeten aan de eigen ster gebonden
In de nacht van de fatale diamant winnen de machines terrein
Evenals de woestijn met diens levenloze golven
460 De bergen trekken voorbij de kamelen trekken voorbij
Gelijk de geschiedenis van vroegere oorlogen
Daar loopt de mensenketen tussen gedroomde vuren
Naar het grafstenen ooglid

Na mijn dood zal op een dag
De wereld de volkeren te strak gaan zitten
Op de zeeën zullen ze continenten stichten
Eilanden zullen in de lucht zweven
Een grote stalen brug zal de aarde omspannen
Gelijk Saturnus door ringen omgeven
470 Er zullen steden zo groot als landen zijn
Reusachtige steden van de toekomst
Waar de miermens als cijfer leeft
Een getal dat danst en lijdt en zich beweegt
(Een lepeltje liefde af en toe zoals een harp het leven doet vergeten)
Tuinen vol sla en tomaten
De stadsparken met fruitbomen aangeplant
Het vlees is op de planeet wordt te krap
En de machines hebben het laatste dier geslacht
Fruitbomen langs alle straten
480 Het nuttige alleen het nuttige
Ach het heerlijke leven dat de fabrieken ons hebben toebedacht
De vreselijke onbewogenheid van de glimlachende sterren
Toevluchtsoord voor de muziek
Die uit de handen van de laatste blinden glipt

Angst angst voor het absolute en het volmaakte
De eenzame angst die voormalige omlopen doorkruist
Tegenstrijdige ritmes hebben het hart gebroken
Op mijn hoofd denkt elk haartje er het zijne van

Het gat tussen zonsopgang en zonsondergang vervuld van weerzin
490 Een wereld- en vleeskleurig gapen
Kleur van zich schamende geest over onuitvoerbare zaken
Strijd tussen de huid en een gepast maar niet verleend gevoel van waardigheid
Nostalgie om weer modder en steen of God te zijn
Duizelend door het niets tuimelend van schaduw in schaduw
Vruchteloos de inspanning breekbaar de droom

Ontheemde engel van het verstand
Waarom spreek je? Wie heeft jou verzocht te spreken?
Crepeer pessimist maar crepeer in stilte
Wat zullen de mensen over duizend jaar een pret beleven
500 Hondmens die naar je eigen nacht blaft
Moordenaar van je ziel
De mens van morgen zal jou bespotten
En jouw versteende kreten die al druipend stalactiet zijn geworden
Wie ben jij bewoner van dat nietige sterrenkrenge?
Wat zijn dat voor eeuwigheidsstreven en braakneigingen die je bij het onmetelijke voelt?
Uit zichzelf verbannen atoom met ramen en deuren in rouw
Waar kom je vandaan waar ga je heen?
Wie bekommert zich om jouw planeet?
Ellendige onrust

510 Je zou ten prooi vallen aan de verachting
Van een bewoner van Betelgeuze
Negenentwintig miljoen keer groter dan jouw zon

Ik spreek omdat ik protest ben belediging en verwrongen grimas
Ik geloof slechts in de klimaten van de hartstocht
Slechts zij mogen spreken die helderziend van inborst zijn
De taal op hoge frequenties afstellen
Duikers naar waarheid en leugen
Moe van hun lantaarns te laten dwalen door de labyrinten van het niets
Door de spelonk van wisselende stemmingen
520 Eeuwig is enkel en alleen het lijden
En niemand kan zich over de leegte verblijden
Wat kan mij de spot van de mirmens schelen
Of van hen die grotere sterren bevolken?
Ik ken hen niet zij mij evenmin
Ik ken louter mijn schaamte over het leven over mijn cellulaire weerzin
Over de verwerpelijke leugen zodra mensen een voetstuk oprichten
Van lucht voor hun idealen en voorschriften

Geef mij geef mij gauw een vlakte van stilte
Een vlakte ontvolkt als de ogen van de doden

530 Robinson waarom ben je van je eiland teruggekeerd?
Het eiland van jouw arbeid en jouw persoonlijke dromen
Het eiland van jou alleen door jouw daden bevrucht
Zonder troonsafstand compromissen of geboden
Geen controle van een opdringerige blik
Geen vreemde hand die de bekoring kwam doorboren
Robinson hoe is het mogelijk dat je van je eiland bent teruggekeerd?

Wee hij die met de ogen van de dood waarneemt
Wee hij die het mechaniek ziet dat alles beweegt
Een onweersbui in de lach
540 Een creperende zon in de lach
Dood de pessimist met rouwomrande pupillen
Hem die een doodkist in de hersenen torst
Alles wordt nieuw als je met nieuwe ogen kijkt
Tussen de algen der illusie hoor ik een krankzinnige stem
Zelfs een parasitaire mond vol hoop

Ga ver weg hiervandaan restanten van zieltogende stranden
Maar als jullie ontdekkingen begeren
Onbereikbare streken in hogere sferen
Vegeterende obsessie van muzikale benauwing
550 Laten we dan terugkeren naar de stilte
Restanten van begrafenisstranden
Met welk doel speuren jullie naar de vuurtoren in het westen
Getooid met zijn eigen hardos
Gelijk de koningin van het circus?

Laten we terugkeren naar de stilte
Naar de stilte van de woorden die voortkomen uit de stilte
Naar de stilte van de hosties waarin de profeten sterven
Met in hun zij een open wond
Door een bliksemschicht uitgebrand

560 De koortsige woorden vol interne duizeling
De woorden van de dichter maken hemels draaiërig
Maken je wolkenziek
Aanstekelijke onmetelijkheid van zwervende planeten
Rozenepidemie tot in de eeuwigheid

Open jullie mond om de hostie te ontvangen van het gekwetste woord
De benauwde vurige hostie die ik wie weet waar baar
Die nog van dieper dan uit mijn borst opwelt
De broze gouden cataract in vrije val
Het stromen van een rivier doelloos als meteoren in het wilde weg
570 Op het puntje van de stem verheft zich een zuil
Waarop de nacht gaat zitten

Duizend jaar lang zal ik de dromen van de mensen bewonen
En ik zal jullie een gedicht boordevol ziel geven
Waarin ik aan alle kanten in stukken spring

Je zult wel een traantje wegpinken
Dat op de grond valt als was het erheen gezonden
Zodra je inziet dat hier een wond profeteert
En je het vlees herkent van de ellendeling
De vogel door de hemelse catastrofe verblind
580 Aangetroffen in mijn borst eenzaam en uitgedorst
Ondertussen ga ik de magnetische schepen achterna
Net als zij een vagebond
Nog triester dan een stoet slaapwandelende paarden

Er zijn woorden die een schaduw afwerpen als een boom
Andere hebben net als sterren een atmosfeer
Er zijn woorden die met een bliksemstraal verzengen
En die ontvlammen waar ze vallen
Andere die op de tong bevrozen en breken bij het verlaten van de mond
Gelijk die gevleugelde kristallen die onheil brengen

590 Er zijn woorden die als magneten de schatten uit de diepte sleuren
Andere die in de ziel als wagons worden gelost
Wantrouw de woorden Hogevalk
Wantrouw die ceremoniële kunstgrepen
Het gedicht
Valstrikken
lichtende valstrikken weelderige watervallen
Paarlen valstrikken bij onderwaterlicht
Loop zoals de blinden met hun stenen blik

Bij elke stap op de diepte bedacht

600 Maar vrees mij niet want mijn taal is anders
Ik probeer niemand vrolijk of droef te stemmen
Noch ontrol ik de banieren van het hart
Of omsluit ik de planeten met ringen
Rond andermans talisman zal ik geen marmeren satellieten bouwen
Muziek voor de geest wil ik jou schenken
Mijn muziek van de citer in mijn lijf
Muziek die aan het groeien van de bomen doet denken
En die midden in je slaap vonken spat
Ik spreek in naam van een ster die nog ontdekt moet worden
610 Ik spreek in een natte taal uit ongeboren zeeën
Met een stem vol afstand en eclipsen
Plechtig als een slag tussen sterren of verre galeien
Een stem die zich van de klippen in de nacht stort
Een stem die een blik aan opmerkzame blinden geeft
De blinden die diep in hun huizen wegkruipen
Zoals zij ook in zichzelf verdwenen

De zeilboten die wegvaren om mijn ziel over de wereld te verdelen
Zullen veranderd in vogels terugkomen
Op een mooie metershoge ochtend
620 Hoog als de boom die de zon als vrucht draagt
Op een breekbare en fragiele ochtend
Op het uur dat de bloemen hun gezicht wassen
En de laatste dromen door de ramen ontkomen

Zoveel opwinding om de ruimte de taal binnen te slepen
Het heelal heeft zich in mijn borst genesteld
Alles is voorbode geworden

engel dus

Het brein wordt voorspellend sistrum
En via de ogen zoekt het uur verschrikt een uitweg
630 De in het zenit gegraveerde vogels zingen niet
De dag werpt zich in zee als een zelfmoordenaar
Een in lampen gekleed schip vaart droevig weg
En in de diepe golven luistert een vis naar de mensen die voorbijgaan

Stilte de aarde gaat een boom baren
De dood is in een zwanenhals ingeslapen
En elke veer beeft weer anders
Nu God op de storm neerzijgt
Nu de hemelscherven vallen en in het bos verstrikt raken
En de tyfoon de baard van de piraat verwacht
640 Geef nu de dode aan de wind
Opdat de wind zijn ogen opent

Stilte de aarde gaat een boom baren
Ik bewaar geheime brieven in de doos van mijn schedel

Op de bodem van mijn borst vind je pijnlijke steenkool
Ik zet mijn borst aan de mond
En mijn mond aan de deur van de droom

De wereld dringt binnen via mijn ogen
Hij dringt binnen via mijn handen hij dringt binnen via mijn voeten
Hij dringt binnen via mijn mond en vertrekt weer
650 Door mijn poriën als hemelse insecten of wolken woorden

Stilte de aarde gaat een boom baren
In de grot der hypnose herkauwen
Mijn ogen het universum dat mij als een tunnel doorboort
Een vogelhuivering doet mijn schouders sidderen
Een huivering van innerlijke golf- en vleugelslag
Ladders van golf- en vleugelslag in mijn aders
Mijn aderkabels knappen
En de huivering springt uit mijn vlees
En kolkt door de deuren van de aarde naar buiten
660 Langs hevig verschrikte duiven

Bewoner van je lot
Waarom wil je uit je lot ontsnappen?
Waarom wil je de ketenen van je ster verbreken
En alleen door de ruimte gaan reizen
En door je lichaam heen van je zenit tot je nadir suizen?

Wind- en sterrendraden wil ik onder geen beding
Maandraden zijn goed voor vrouwen en de zee
Geef mij maar mijn violen van opstandige duizeling
Mijn vrijheid van losgeslagen muziek
670 Er is geen gevaar bij nacht gering dilemma
Of raadsels omtrent de ziel al net zomin
Het geëlektrificeerde woord van bloed en hart
Is Gods grote val- en bliksemscherm

Bewoner van je lot
Rotsvast aan je weg verankerd
Het uur van de lijdzame betovering is gekomen
Open de hand van je geest
Je vinger als magneet
Waarvan de ring van je jeugdige onbewogenheid
680 Zal zitten zingen als de kanarie
Die jarenlang verloren was
Stilte

Je hoort 's werelds pols zwakker dan ooit tevoren
De aarde heeft zopas een boom gebaard